

drugo do negacija života kao postajanja, negacija ne samo transcendencije kao takve, već negacija transcendiranja kao takvog. Naime, postajanje je uvek postajanje drugim, kojeg nema niti može biti unutar vladavine asketskog ideala, ideala koji po svojoj suštini mora biti jedan jedini i koji isključuje svaku drugost. Postajanje je takođe suštinski suprotno svetosti znanja. Nikada se ne može znati ono što se postaje, jer ne postoje uslovi mogućnosti postajanja, uslovi mogućnosti pre-poznavanja onoga drugog kojim se postalo. Postajanje je suštinski praćeno činom neprepoznavanja. Ukoliko se pre-poznajemo (u drugom) to znači da nismo postali (drugo).

Ideja “istinskog sveta”, za Ničea, nije ništa drugo do ispostavljanje lokalnog “sveta života” kao opšteg, tačnije kao univerzalnog. Rečju, reaktivno uvek već pretpostavlja gotov, dat, ispostavljen (moj) svet. Iako Niče u *Genealogiji morala*, zbog reda izlaganja, reaktivno određuje stritno strukturno kao ono koje “reaguje” spram aktivnog, odnosno kao ono koje nije sposobno da samo postavi vrednosti, već negacijom aktivnog uspostavlja svoj pozitivitet, više je nego očigledno na temelju Ničeovih analiza da reaktivno na “višem stupnju”, kao ono koje pobeđuje aktivno, zapravo kao uslov mogućnosti vlastite pobede nad aktivnim nužno pretpostavlja pozitivitet “istinskog sveta”, koji nije ništa drugo nego vladajući način života razumljen kao nešto sveto, božansko.

Perverzija, ili kako Niče u *Genealogiji morala* kaže, paralogizam reaktivnih sila počiva na ideji da sila može da se i ne ispolji, tačnije na ideji slobodne volje kojom se i događa pobeda reaktivnog nad aktivnim. Na prvi pogled se ova Ničeova određenja mogu učiniti krajnje apstraktna, odnosno kao neka vrsta postuliranja onoga što bi reaktivno u njemu pripadnoj negacija aktivnih sila trebalo da bude.